

Заметіль не вщухала, на київських вулицях автівки грузнули на дорогах, водії нервувалися, сигналили одне одному, двірники скрушно хитали головами, дивлячись на величезні кучугури... І лише діти раділи цьому сніговому царству – перший сніг, і відразу сті-і-льки багато!

Богдані довелося прискішити крок, аби вчасно прибути на свій гурток з малювання, а по дорозі ще купити акварельні фарби, пензлі та папір.

Ледве встигла! Як обмітала віничком чоботи біля входу, поклала фарби і папір на столик.

– Ви художниця?

Озирнулася. Русявий хлопчик у светрику з намальованим песиком.

– Художниця, веду тут гурток малювання.

– А я Максим. Приїхав сюди на лікування з міста Дніпра. А на ваш гурток можна тим, хто не вміє малювати?

– А хто тобі сказав, що ти не вмієш? Спробуємо разом. Я вже багато років маю тут гурток. І знаєш, дехто також вважав спочатку, що не вміє малювати, а потім став відомим художником!

– Справді?

– Авжеж! Ходімо у світличку.

Світличкою у цій лікарні називали велику світлу кімнату зі зручними меблями і силою-силенною різних іграшок. Діти, бувало, лікувалися довгими тижнями, тому тут і бавилися, і вчилися, і відвідували різні гуртки. Богдана вже багато років вела для маленьких пацієнтів цієї лікарні гурток малювання. Усі стіни її кімнати вдома були завішані малюнками її вихованців, які після лікування одужали й повернулися додому – у свої міста і містечка. А їй на згадку подарували свої малюнки.

